

Encomium in sanctos quadraginta martyres

Ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἁγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρας

Εἰκόνα μαρτυρικὴν διαγράψαι βούλομαι, καὶ δὴ διαχρώματα λαμπρὰ μὴ κεκτημένος. Τὴν αὐτῆς καρτερίαν διαγορευοῦσαι σκοπῶ, καὶ φοβοῦμαι τὸν Δαυΐδ, ἵνα μὴ φράση πρὸς με· λέγει σοι ὁ Κύριος δι' ἐμοῦ, ἁμαρτωλέ· ἵνα τί <σὺ> ἐκδιηγῇ τὰ δικαιώματά μου; Θέλω ἐμπορευοῦσθαι τὴν ἐκείνων ἀνδρείαν, καὶ τρέμω ἀκτῆμων ὧν παντὸς κατορθώματος. Διαπεράσαι ποθῶ τὸ μέγα καὶ ἔνδοξον πέλαγος τῶν ἐπαίνων τῆς αὐτῶν ὑπομονῆς, καὶ φρίττω καθάπερ τις ἄπειρος κυβερνήτης, ἵνα μὴ τοῖς ἐκείνων ἐγκωμίοις βυθισθῶ. Τὸν στρατὸν τῶν Ἁγίων ἀνακηρύξει ζητῶν, ἰλιγγιῶ μὴ ἔχων ὄπλα δικαιοσύνης. Εἰς τὸν λειμῶνα αὐτῶν εἰσελθεῖν ἐπέιγομαι καὶ 132 ἄνθεσιν ἀρετῶν εὐωδιασθῆναι, φθάσας δὲ τὸν παράδεισον τῶν ἁγίων Μαρτύρων, οὐκ ἐπαρκῶ τρυγῆσαι τοὺς καρποὺς τῶν ἐπαίνων. Τρέχω πρὸς τὴν ἔκφρασιν τῶν βραβείων τῆς νίκης, καὶ πῶς, ὅτι ἄτονος καὶ ἁμαρτωλός εἰμι; Ἐπεὶ οὖν ἀνάξιος καὶ ἀσθενὴς ὑπάρχω, σιωπήσας στερήσω ὑμᾶς τῆς ὠφελείας, ἢ θαρρῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς καὶ τοῖς σπλάγχθοις τοῦ Χριστοῦ ἐπιχειρήσω λέγειν Μαρτύρων ἐγκώμιον; Οἶμαι τοῦ συμφέρειν εὐφημεῖν τοὺς Ἁγίους, ἢ χῶσαι τὸ τάλαντον καὶ καταδικασθῆναι, μάλιστα χρεώστης ὧν καὶ ὀφείλων σὺν τόκῳ ἐκτίσαι τὸ δάνειον τῇ ὑμῶν ὁμοσίᾳ· οὐ γὰρ ἐπιλέλησμαι τῆς ὑποσχέσεώς μου, ἥς ὑμῖν ὑπεσχόμην περὶ τῶν καλλινίκων, ἠνίκα διεξίην τὰ κατὰ τὸν ὄσιον καὶ πιστὸν Βασίλειον, τὸν θεόλεκτον ἄνδρα. Συμμαχήσατε οὖν μοι, Ἅγιοι, ταῖς πρεσβείαις ὑμῶν, καὶ ὑμεῖς, ἀγαπητοί, εὐχαῖς ὑμῶν ὁσίαις, ἵνα κινήσῃ Χριστὸς τῇ ἑαυτοῦ χάριτι τὴν γλῶτταν πρὸς τὴν φράσιν, στόμα πρὸς ἐξήγησιν, καρδίαν πρὸς σύνεσιν, ψυχὴν πρὸς κατάνυξιν, τὸν νοῦν δὲ πρὸς ἔλλαμψιν, καὶ τὴν αὐτῶν μίμησιν· καὶ ὑμᾶς δὲ πρὸς νῆψιν, ζῆλον καὶ 133 ἀκρόασιν, πόθον καὶ διέγερσιν, σπουδὴν καὶ καρτερίαν· ἐπειδὴ περ εἰς ταύτην τὴν λαμπρὰν ἐργασίαν κατηξίωσεν ὁ πιστὸς ἀρχιερεὺς. Καιρὸς λοιπὸν ἐπὶ τὰ ἀθλητικὰ σκάμματα ἐπαφῆναι τὸν λόγον, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί· καιρὸς πρὸς τὴν [γὰρ] κρεῖττονα ἐπιβῆναι πορείαν· καιρὸς τοῦ διπλασιάσαι τοῦ τάλαντου τὰ κέρδη. Εἶπον γὰρ ὅτι ἦσαν ἐν λεγεῶνι τινα τεσσαράκοντα Μάρτυρες ζῶντες εὐσεβῶς, οἱ παραυτίκα ὑπέδειξαν ἀπὸ τῶν προοιμίων, ὅτι ἔνδοξος αὐτῶν καὶ ἔντιμος ὁ χορὸς. Προφητικῆς γοῦν ὑμῖν εἰκόνας ἱστορίαν ἐπισυνήγαγον εἰπεῖν πρὸς τοὺς Μάρτυρας. Ὁ μὲν γὰρ Μωυσῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας νηστεύσας, ἐν ὄρει Σινὰ τὸν νόμον ἐδέξατο· ἄλλ' οὗτοι κατὰ ἀριθμὸν τὰ σώματα πρὸς σφαγὴν τάξαντες, αἰώνιου ζωῆς ἀπελαύοντο. Κάκεῖνος μὲν κατιδὼν μαινόμενον τὸν λαόν, τὰς πλάκας ἐν τῷ ὄρει θυμωθεὶς συνέτριψεν· οὗτοι δὲ τοὺς δαίμονας λυττῶντας κατιδόντες ἀμετάτρεπτον αὐτῶν τὴν πίστιν ἐφύλαξαν. Ἐκ δευτέρου ὁ πρᾶος τῶν δέλτων ἐπιλαβόμενος, 134 εἶθ' οὕτω τοὺς Ἑβραίους πάντας ἐνομοθέτησεν· ἄλλ' οὗτοι ἐν μιᾷ σταυροφόρῳ σφραγίδι τὸν Χριστὸν ἐν ἑαυτοῖς πᾶσιν ἔδογματίσαν. Καὶ τί θαυμαστόν ἐστιν, εἰ καὶ τὴν τοῦ Ἥλιου εὐρήσομεν ἀρετὴν τούτοις παρισουμένην; Ἐν γὰρ ἰσχυρῇ μιᾷ βρώσεως ὁ Θεοσβίτης Ἥλιος διὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν τὸ ὄρος Χωρήβ κατέλαβεν, οὗτοι δὲ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ γευσάμενοι, τεσσαράκοντα ὁμοῦ εἰς οὐρανοὺς ἔφθασαν. Ὡφθη τούτῳ ὁ Θεὸς τρέχοντι πρὸς τὴν πορείαν, λέγων· πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός, ὧ Ἥλιε· ἐγνώσθη δὲ καὶ τούτοις στηρίζων τὰς διανοίας αὐτῶν, καὶ λέγων· ἡ σπουδὴ ὑμῶν καλὴ πρὸς εὐσέβειαν. Ἐλείπεν ὁ ζηλωτὴς τὴν ἑαυτοῦ μηλωτὴν ἐπὶ τὸν Ἑλισαίε, καὶ ἐπέβη ἄρματι· ἔδωκε καὶ ὁ Σωτὴρ τὴν ἑαυτοῦ εἰρήνην ἐπὶ τοὺς τεσσαράκοντα, καὶ ἀνελήφθη ἐν δόξῃ. Καθὼς οὖν ὁ ἀριθμὸς τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν πᾶσαν τὴν ἐπὶ Νῶε ἐξῆρεν ἀσέλγειαν, οὕτω καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τεσσαράκοντα Μαρτύρων τὴν

ἄνομον τότε ἐξέ 135 λυσε μανίαν. Ἦλθεν ἡ περιστερὰ βαστάζουσα τὸ κάρφος σύμβολον τῆς γαλήνης τῷ δικαίῳ διδοῦσα, ἀπῆλθον οἱ ἅγιοι τοὺς πόνους ἀράμενοι καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης τῷ Θεῷ προσφέροντες. Ἔλαβεν ἡ κιβωτὸς τὰ ἄλογα θύματα, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔδωκεν εἰς λατρείαν, ἔλαβεν ἡ κάμιμος τὰ ἅγια σώματα, καὶ ὅλα τῷ Δεσπότῃ εἴλκυσε εἰς θυσίαν κατὰ τὴν θεόπνευστον Γραφήν, τὴν μαρτυροῦσαν, ὅτι πᾶσα θυσία πυρὶ ἀλισθήσεται. Ἄλλ' εἰπάτω νῦν ἡμῖν ἡ παμφάγος κάμιμος, πῶς τῶν ἀγίων πάλιν ἐγένετο σύνοικος, καὶ πῶς ἐκ τῆς ἐώας ἐπὶ τὸ βόρειον μέρος διώδευσε, ζητοῦσα τοιοῦτο γεώργιον; Οὐκ εἰς γῆν Χαλδαίων εἶ παντοῖα σιτουμένη, στυππίον, θέαφον, νάφθαν καὶ κληματίδα; Πῶς ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Σεβαστείαν μεταλλαττεύσασα ἤψας τὸ λαμπάδιον; Ναί, φησίν, εἰς γῆν Ἀσσυρίων ἤμην ἀυλιζομένη, μακρὰν τῶν ῥωμαϊκῶν ὄρων, καὶ ἐπέκεινα, ἀλλ' ἀκήκοα ὅτι ἐπὶ γῆς βορρᾶ τεσσαράκοντα βῶλοι εὐρέθησαν χρύσειοι, καὶ ἦλθον τοῦ πυρῶσαι τούτους καὶ ἐκλαμπρῦναι, ἵνα αὐτοὺς δοκίμους τῷ τεχνίτῃ ποιήσω. Ὅπου γὰρ δεσποτική εὐρεθῆ ἔργασία, ἐκεῖ μου μεταφέρω 136 τὴν ῥοπήν τοῦ ἀέρος· ἐργαστήριον γὰρ με ἐποίησεν ὁ Θεὸς διακρίνειν ἀγαθοὺς ἐκ μέσου τῶν πονηρῶν. Εἰς κάκωσιν γὰρ κείμεναι τῶν μισούντων τὸν Θεόν· εἰς ἄγνισίν εἰμι τῶν ἀγαπώντων αὐτόν. Γινώσκω τοὺς ἁγίους, ἀγνοῶ τοὺς ἀχρεῖους· βδελύττομαι ἀσεβεῖς, καὶ φιλῶ τοὺς εὐσεβεῖς· οὐ καίω τοὺς ὀσίους, ὡς οἴονται οἱ ἄφρονες, οὐδὲ φλέγω τοὺς πιστοὺς, ὡς ἐροῦσιν οἱ Ἕλληνες. Δύο πυρὰς κέκτημαι, καὶ εἰς δύο ἐργάζομαι· μίαν πρὸς τὸν θάνατον, καὶ μίαν πρὸς τὴν ζωὴν. Ἠσχύνθη Λικίνιος καὶ Ναβουχοδονόσωρ σὺν τοῖς ὑπουργοῖς αὐτοῦ· ἐκεῖνος μὲν γὰρ Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ σὺν ταῖς τιάραις ζῶντας εἰς καῦσιν ἐνέβαλεν, οὗτος δὲ τοὺς ἁγίους δίχα τῶν ἐνδυμάτων κατεαγμένους πάντας πρὸς με ἐξαπέστειλε. Τεκμαιρόμενοι, φησίν, οἱ ἄνομοι τύραννοι, ὅτι πῦρ ὀλέθριον ἔχω κατὰ τῶν πιστῶν, καὶ οὐκ ἐλογίσαντο πῶς ἀμφοτέροις μυστικῶς ὡς δούλη ὑπήκοος ἤμελλον διακονεῖν· οὐς γὰρ ἔλαβον ζῶντας, ζῶντας ἐξαπέστειλα, καὶ οὐς ἦρα θανόντας, πρὸς ζωὴν ἐπύρωσα. Οὔτε 137 ἐκείνων ἐμόλυνα τὰ ἅγια σώματα, οὔτε τούτων τὰ σεμνὰ ἐμείωσα λείψανα. Οὐκ ἔσπεισαν ἐκεῖνοι εἰκόνη τῆ χρυσοῦ, οὔτε οὗτοι ταῖς μορφαῖς τῶν ἀτίμων εἰδώλων. Ἐκείνους ἀπέφλεγον εἰς δρόσον, ἐλάμπρυνε καὶ τούτους τὸ ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ. Τρεῖς ἐκεῖσε λαβοῦσα, τέσσαρας ἀπετέλεσα. Ἴνα τῶν τεσσαράκοντα τὰς δεκάδας ὑφαίνωσι, τέσσαρας προαγέτας τῆς τετάρτης δεκάδος, πρὸ χρόνων οὐκ ὀλίγων, ἐμυσταγώγησα. Ταῦτα δὲ ἐτυποῦντο διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ συμπαρασταθέντος τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν· ὅς ἐστι Θεὸς ἀληθινός, ὁ εἰπὼν ἐν Προφήταις, ὅτι ἐὰν στῆς ἐν πυρὶ, φλόξ οὐ κατακαύσει σε. Εἶδες πόσῃν ἄμιλλαν ὑπέδειξεν ἡ μνήμη τῆς καλῆς ἀνδρείας τῶν γενναίων ἀθλητῶν; Ἐβουλόμην οὖν πάλιν τρυτανεῦσαι τὸν λόγον, ὅπως τῆς εὐσεβείας καταμάθω τὸν τρόπον, ὅτι πῶς ἐν νομῆρῳ ὄντες οἱ τεσσαράκοντα, ἔχοντες τὰ σήμαντρα, γενναῖοι καὶ ἀήττητοι, οὕτω σαφῶς ἑαυτῶν τὸ ἔνδον τῆς καρδίας τῷ σταυροφόρῳ τύπῳ κατεστεμματίσθησαν· εἰ γὰρ καὶ τῷ σώματι τῷ φθαρτῷ βασιλεῖ παρίσταντο, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀφθαρτον τῷ πνεύματι ἐλάτρευον, καὶ πάντες τὸ τοῦ τυράννου κατέχοντες λάβαρον, τῷ σημειοφόρῳ τύπῳ τοῦ σταυροῦ ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐβάσταζον. 138 Οὐκ ἴσχυσε ὁ ζόφος τῆς δεινῆς δυσσεβείας ἀμαυρῶσαι τὸ φίλτρον τῆς καλῆς εὐσεβείας. Οὐκ ἔλυσε ὁ δόλος τὸν τρόπον τῆς εἰρήνης, οὔτε πάλιν τὸ μῖσος τὸν δρόμον τῆς ἀγάπης. Οὐκ ἔσβεσεν ὁ γνόφος τῆς εἰδωλολατρίας ἐκείνην τὴν λαμπάδα τῆς θεογνωσίας. Οὐκ ἔθραυσε ὁ φόβος τῶν στρατοπεδαρχούντων τὸν ζῆλον οὐδὲ τὴν σπουδὴν τῶν οὐρανοβατούντων. Οὐκ ἔσκυλε πλάνη τὴν πάλην τῆς ἀρετῆς, οὔτε αὕτη ἡ μάχη τὴν εὐχὴν τὴν ἀληθινήν. Ἀοράτως ἐπὶ γῆς οἱ αὐτοὶ εἰς ἑαυτοὺς πρὸς τὴν ἑαυτῶν μετρίαν ἐνεανιεύοντο. Ἐξωθεν ἐζώννυντο ἀσπίδι καὶ θώρακι, ἔσωθεν ὠπλίζοντο τῇ πίστει τῆς Τριάδος. Ἐξωθεν τὰς φαρέτρας προσῆγον τῷ σώματι, καὶ ἔσωθεν τῇ ψυχῇ τὴν πάρεδρον

σοφίαν. Ἐξω τόξα καὶ βέλη χερσὶ περιέφερον, ἔσω δόξαν καὶ τιμὴν Θεῷ προσεκόμιζον· φησὶ γάρ· τὰ φανερά τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ κρυπτὰ πάντα Κυρίῳ τῷ Θεῷ. Τῷ ἔξω ἀνθρώπῳ ἐπετίθουν μάχαιραν, καὶ τῷ ἔσω τὸ ξίφος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ εἷς ἀπεκρούετο τὸν αἰσθητὸν βάρβαρον, ὁ δὲ ἄλλος τὸν νοητὸν ὠλόθρευε τύραννον· ὁ εἷς παρετάττετο πρὸς τὸν ἐξεναντίας, καὶ <ὁ> ἄλλος πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ πρὸς τὰς ἐξουσίας. Ἐκεῖνος τοῦ πολεμίου ἔτυπτε 139 τοὺς αὐχένας, καὶ οὗτος τοῦ πονηροῦ ἔκοπτε τὰς κεφαλὰς· ἐκεῖνος κατέκοπτε τῶν ἐχθρῶν τὰ ἔνεδρα, καὶ οὗτος προέβλεπε τοῦ Βελίαρ τὸν δόλον· ἐκεῖνος κατέβαλλε τῶν πορθούντων τὸν τύφον, καὶ οὗτος κατεπάτει τῶν δαιμόνων τὰ στίφη. Ἦν οὖν ἰδεῖν θέαμα καινὸν καὶ παράδοξον, ἐν τῷ ἐνὶ ἀγῶνι δύο ἀνδραγαθίας· καὶ δὴ τοῦτο σαφῶς ἐκκαλύπτει καὶ λέγει, ὅτι καὶ ἐν πολέμοις ἰσχυροὶ καὶ ἀήττητοι. Οὐκ εἶπον, ἐν πολέμῳ, ὡς πρὸς μίαν συμβολήν· διπλῆ γὰρ ἦν ἡ μάχη καὶ διπλοῦς ὁ πόλεμος. Ὅθεν τῶν ἐκατέρων τὴν νίκην ἀράμενοι τὸ τῆς δικαιοσύνης στέμμα ἀνεδήσαντο. Μέγα τοίνυν κατιδεῖν, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, τῆς ἱστορίας ταύτης τὰ ἐγκαλλωπίσματα· τεσσαράκοντα γὰρ ἦσαν πρόσωπα τὸν ἀριθμὸν, καὶ πᾶσι θεόθεν καθωρᾶτο· διάφοροι αἱ μορφαὶ καὶ προσηγορίαι, καὶ εἰς ἑαυτοὺς ἴσον τὸ κάλλος τῆς ὁμωνυμίας. Οὐκ ἔσβεσεν αὐτῶν τὸ ἀμάραντον κάλλος ὁ τῆς ἀπιστίας αὐχμός, οὐδ' ὁ τῆς πλάνης λιμός· οὐκ ἔτεμεν αὐτοὺς ὄπλον δεισδαιμόνιον, οὐδὲ ἐμόλυνεν 140 αὐτοὺς βέλος ἠκονημένον, ἀλλὰ καὶ ἀδιαίρετον καὶ ἀκμαῖον ἔστηκε στίφος τῶν ἀθλητῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ὡς σύλλογος ἀγίων καὶ πιστῶν συνέδριον· ὡς χορὸς ἀέριος καὶ κληρὸς οὐράνιος· ὡς ἔσμος ἀρμόδιος καὶ σύνδεσμος ἄλυτος· ὡς λαμπρὸν συμπόσιον καὶ φρικτὸν ὁμογνήσιον· ὡς ὁδὸς ἀμέριστος καὶ σύνοδος ἄρρητος· ὡς στρατὸς ἀνεπίληπτος καὶ σύγκλητος ἄμεμπτος· ὡς ἔθνος ἡγιασμένον καὶ λαὸς ἠθροισμένος. Κληρονόμοι τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀναστάσεως· ἀστέρες ὑπέρλαμπροι καὶ λαμπτήρες ἄσβεστοι· οἰκήτορες ἔνδοξοι τοῦ τερπνοῦ παραδείσου· ἄξιοι τοῦ νυμφῶνος καὶ τῆς ἄνω κλήσεως· ἄξιοι τῶν παστάδων τοῦ αἰδίου φωτός. Οἱ συνθεματίσαντες ἀλλήλοις τὰ κρεῖττονα τοῦ ἔπεσθαι τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας· οἱ ἐπιβαλόμενοι τὴν χεῖρα τῷ ἀρότρῳ, καὶ μὴ ὑπτιάσαντες τὸ βλέμμα εἰς τὰ ὀπίσω· οἱ ἀποβαλόμενοι τὴν τιμὴν τῶν παρόντων, καὶ ἐπιλεξάμενοι τὴν δόξαν τῶν μελλόντων· οἱ συναγελασθέντες ὁμοτρόπως εἰς σφαγὴν καὶ συγκατοικισθέντες ὁμωνύμως εἰς ζωὴν. Πανήγυρις ἱερὰ ἢ προβεβηκυῖα τὰ ἀκροθίνια τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· χορὸς ὀχυρώτατος τεσσαράκοντα πύργων, ὃν ὠκοδόμησεν ὁ πάνσοφος τεχνίτης· παρεμ 141 βολὴ ἀγία ῥυσθεῖσα ὑπὸ Θεοῦ ἐκ στόματος ἐκείνου τοῦ δευτέρου Φαραώ. Καθάπερ γὰρ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς καὶ Φαραὼ ἀντέστησαν τῷ Μωυσεῖ, καὶ ἐδειγματίσθησαν, οὕτω καὶ ὁ ἠγεμὼν καὶ ὁ Σατανᾶς ἀντερήσαντες τοῖς ἀγίοις, θᾶπτον ἠχρειώθησαν· πῶς γὰρ ἠδύνατο πορθεῖν τοὺς τεσσαράκοντα ὁ ὑπὸ ἑνὸς τοῦ πράου αἰσχυνθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ; Εἰ γὰρ Μωυσεὶς καὶ Ἀαρών, οὓς ἔτεκεν Ἀβραάμ, οὕτως ἐξεδίκησαν τοῦ ψεύδους τὰ σπέρματα, οὐ μᾶλλον οἱ τεχθέντες ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἴσχυον ἐξελέγξει τῆς πλάνης τὰ δόγματα; Ἐδοξαν οἱ ἄρχοντες τοῖς ἰοβόλοις λόγοις ὑποφθεῖραι τὸ στερεὸν τῶν ἀγίων Μαρτύρων, καθάπερ οἱ φαρμακοὶ ταῖς δρακοντίαις ῥάβδοις οἶοντο δελεάζειν τὸν σοφὸν θεράποντα· ἀλλ' ὡς κατεπόθησαν φαρμακῶν βακτηρίαι ὑπὸ τῆς ἀληθινῆς τοῦ Μωυσέως ῥάβδου, οὕτω κατηργήθησαν δικαστῶν ὁμιλίας ὑπὸ τῆς ἀσαλεύτου πίστεως τῶν ἀγίων. Πόθεν δὲ ὁ Ἰσραὴλ ἐνεδυναμοῦτο; Δῆλον διὰ Μωυσέως, Ἀαρών καὶ Μαριάμ. Οἱ δὲ ἄγιοι πλέον πόθεν ἐστηρίζοντο; Πάντως διὰ τῶν τριῶν τούτων τῶν προηγου 142 μένων· ἀπηγγείλη γὰρ ὅτι τρεῖς ἐξ αὐτῶν τοὺς πάντας κατεκόσμου τῷ λόγῳ τῆς διδασκαλίας, δεικνύοντες καὶ ἐν τούτῳ τὸ χρηστὸν τῶν Μαρτύρων· ὅτι καὶ παραινέσεις ἐδέχοντο ἀσμένως, ὅτι ὑπετάσσοντο ἀλλήλοις ἐν ἀγάπῃ, ὅτι καὶ ὑπήκοοι ἦσαν πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Φησὶ γάρ· γινώσκετε, παρήνει αὐτοῖς ὁ Κυρίων λέγων, πῶς τῶν ὑπεναντίων περιεγενόμεθα, καὶ τοὺς μὲν

ἐπαναστάντας ξίφει ἀπεκτείναμεν, τοὺς δὲ ὁμοφρονοῦντας αὐτοῖς ἀπελάσαμεν. Ἄλλ' οὐ θαυμαστὸν τοῦτο, ὅτι ἐπορθήσαμεν τοῦ αἰσθητοῦ πολέμου τὰ ἐπαναστήματα· οἷον θαυμαστότερον, ἐάνπερ νικήσωμεν καὶ τοῦ πειρασμοῦ τούτου τὰ ῥαδιουργήματα. Αὕτη ἐστὶν ἀληθῶς ἀληθινὴ παλαιστρα· αὕτη ἀνδραγαθία καὶ ἰσχυρὰ ἀνδρεία· οὗτος ἀγὼν ἔνδοξος καὶ τρόπαιον φοβερὸν· τοῦτο νίκος καὶ κράτος καὶ κλέος αἰώνιον· αὕτη ἡ χώρα καὶ οὗτος ὁ στέφανος· αὕτη ἡ δόξα καὶ τιμὴ καὶ ἔπαινος εἰς Θεόν. Εἶπωμεν οὖν ὡς αἰεὶ καὶ πάντοτε τῷ οἰκτίρμονι· ὁ Θεός, ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι σῶσον ἡμᾶς· καὶ εὐθύς καταπέμπει τὴν αὐτοῦ βοήθειαν, καὶ παρακαθίστησιν ἰσχὺν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Τοῦτον 143 γὰρ καὶ Δανιὴλ ἐκάλεσεν ἐν τῷ λάκκῳ, καὶ θηρίων βριαρῶν διέφυγε στόματα· τοῦτον ἐμνημόνευσε καὶ Ἴωνᾶς ἐν τῷ κήτει, καὶ ἀνηνέχθη ἐκ πάσης φθορᾶς ἢ ζωῆ αὐτοῦ. Τοῦτο τὸ πανάγιον ὄνομα ἐξείλετο τοὺς τρεῖς παῖδας ἐκ μέσου τοῦ καιομένου πυρός· ὃ δύναται καὶ ἡμᾶς ἐξελέσθαι ἐκ πλάνης καὶ ἐξ οἰήσεως νίκης τὴν προθυμίαν ἡμῶν. Ὡς οὖν ἐν τῇ προσκαίρῳ συνήφθημεν στρατεία, οὕτω καὶ πρὸς τὴν ἄληκτον ἐνωθῶμεν ἀξίαν· ὡς ἐπὶ τὰς σαρκικὰς κορυφὰς ἐσπεύσαμεν περιθεῖναι κόρυθα πρὸς πᾶσαν ἀσφάλειαν, οὕτω καὶ ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν περιθήσωμεν τὴν περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας. Μὴ οὖν διχάση ἡμῶν τὴν χορείαν ὁ Ἐχθρός, καὶ μὴ στήση καθ' ἡμῶν γαυρίαμα ὁ πλάνος· μὴ σκυλεύση τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγίων ἀθλητῶν, καὶ μὴ θαμβώση καρδίας ἐλπισάντων εἰς Θεόν. Τοιαῦτα ἐφόδια Κυρίων ὁ ἅγιος τοῖς συμμάρτυσιν αὐτοῦ παρέσχεν ἐπὶ πᾶσι. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐφρούρει, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ὑπαλείφων τῷ λόγῳ, οἱ δὲ ἕτεροι ἐπὶ τῶν τότε δικαστηρίων ὑπὲρ παντὸς τοῦ κλήρου πρὸς τὸν 144 κριτὴν ἔλεγον· τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, σὲ δὲ μεμισήκαμεν· μισοῦμενος δὲ ἀφ' ἡμῶν, μὴ προαιροῦ ἀγαπᾶν ἡμᾶς. Λάβε οὖν τὰς ζώνας ἡμῶν, λάβε καὶ τὰ σώματα· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ἡμῖν Χριστοῦ ποθεινότερον. Σκόπει λοιπὸν ἐντεῦθεν πόθον εἰλικρινείας· σκόπει πόθον καὶ ζῆλον τῆς τελείας ἀγάπης. Ἄρον ἡμῶν τὸ σῶμα, ἐπεφώνουν λέγοντες· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ἡμῖν Θεοῦ ποθεινότερον. Τί γάρ, φησί, θωπεύεις τὰς διανοίας ἡμῶν; Προείλοντο γὰρ ἰδεῖν τὸν οὐράνιον Λόγον. Τί ὑποσύρεις ἡμᾶς τῇ εἰδωλομανίᾳ; Μεμόρφωται γὰρ Χριστὸς ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Τί προσρήγνυς καταβαλεῖν τὸν θεμέλιον ἡμῶν; Ὅτι ἰδοὺ ἵδρυται ἐπὶ πέτραν πίστεως. Τί πειράξεις ἀθλητὰς τῆς νέας Διαθήκης; Γεγύμνασται γὰρ αὐτῶν ὁ νοῦς πρὸς τὸν Ὑψιστον. Τί δὲ τὸ ὑπόκλοπον καὶ ψευδώνυμον ἦθος συνάπτεις, παράνομε, κατὰ τῆς εὐθύτητος; Ὑποσχέσεις δωρεῶν προαναφωνεῖς ἡμῖν, ἀλλ' οὐ δεχόμεθα ἐξ ἀσεβῶν ἔλαιον· ἄγιος κολακευτὴς φαίνει ἐν τοῖς ῥήμασιν, ἀλλ' οὐ ταραξεις ἡμῶν τὸ ἡμερον τοῦ λόγου· ὑπούλως πάντας ἡμᾶς ἀπολέσαι βου 145 λεύη, ἀλλ' οὐκ ἰσχύεις ποτὲ τοὺς δούλους τοῦ Χριστοῦ. Ἐντραπήσωνται οὐκοῦν τὰ ἀναίσχυντα στόματα, τὰ λαλήσαντα ἀδικίαν εἰς Θεόν· τοῦ γὰρ Κυρίου ἐστὶ τὸ νίκος καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Τούτοις καὶ τοῖς τοιοῦτοις περιζωσάμενοι οἱ γενναῖοι, πρὸς τὸν ἐπουράνιον Δεσπότην ἔσπευδον. Μεγάλα οὖν ἀληθῶς τὰ ἀνταγωνίσματα, ἰσχυρὰ <καί> τὰ ἔπαθλα τῶν πιστῶν καὶ καλλινίκων. Ὅτι πῶς ἐν τοσαύτῃ ταραχῇ τοῦ διωγμοῦ ἀνένδοτοι ἔμειναν καὶ ἀνεπιβούλευτοι; Εἰ γὰρ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἀνθρώπων ἀπέθανον, ἀλλὰ τὸ τέλος αὐτῶν ἀπεδείχθη τρόπαιον. Τὸν τύραννον ἔρρηξαν, καὶ τὴν πλάνην κατέσβεσαν, καὶ τὸ νίκος ἔστησαν. Ἡτοίμασαν τοὺς πόδας τοῦ βαδίζειν ὁσίως ἐν τῇ ἐτοιμασίᾳ τῇ τοῦ Εὐαγγελίου· ἐζώσαντο δύναμιν περὶ τὴν ὄσφυν αὐτῶν τοῦ ἀναβαίνειν πρὸς τὴν ἄνω πόλιν Ἱερουσαλήμ· οἱ γὰρ ἂν καὶ τὰς λαμπάδας ἐκ τοῦ νοεροῦ πυρός βαστάσαντες, κάκεῖνο τὸ ζωόπυρον ἔλαιον. Τοῦτο τὸ πῦρ ἔλαμψεν ἐπ' αὐτοὺς ἐν τῇ λίμνῃ, καθάπερ [γὰρ] τῷ Ἰσραὴλ στύλος ἐν τῇ θαλάσῃ. Τοῦτο τὸ πῦρ 146 ἔσωσε τοὺς ἀγίους Μάρτυρας ἐκ μέσου τῆς σκοτεινῆς πλάνης τῶν δαιμόνων. Τοῦτο αὐτοῖς οὐρανόθεν ἐπέφανεν ἐν νυκτὶ, ὅτε ὑπὸ τοῦ κρύους τὸ σῶμα ἐσφίγγετο. Οὐ παρέλειπεν αὐτοῖς τὸ πῦρ τῆς θεότητος

φαῖνον ἐκ τῶν ὀπισθεν, καί ποτε ἔμπροσθεν. Οὐκ ἐξῆρεν ἡ νεφέλη τοῦ οὐρανοῦ δώρου ἠπλωμένη ἐπ' αὐτούς, ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ. Οὐκ ἔλειπεν ἡ χάρις τῆς ἀνωτάτῳ ῥοπῆς παρακαλοῦσα αὐτῶν τὸν νοῦν ἐν τοῖς ὕδασι. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς ἐξόδου τῶν υἰῶν Ἰακώβ ἡ κτίσις ἡ ὄρατὴ ἠγαλλιόασατο, ἐπὶ δὲ τῇ λυτρώσει τῶν ἁγίων Μαρτύρων πᾶσαι αἱ ἀόρατοι δυνάμεις ἠγαλλιόασαντο. Ἐπὶ ἐκείνων τὰ ὄρη ἐσκήρτησαν ὡς οἱ κριοί, ἐπὶ τούτων Ἄγγελοι ἐχάρησαν καὶ ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων. Πλείονα οὖν, ὡς οἶμαι, τῆς παλαιᾶς ἱστορίας γεγόνασι θαύματα ἐπὶ τῶν καλλινίκων. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἡ θάλασσα μετηλλάχθη εἰς ξηράν, ἵνα μὴ ὁ Ἰσραὴλ βαδίζων καταποθῆ· ἐνθάδε μάρτυρες, ἔνδοθεν τῶν ὑδάτων ἐνθαλαμεύομενοι, οὐ κατεποντίσθησαν. Ἐκεῖ τὰ ὅσα τοῦ Ἰωσήφ συνήρετο τοῖς Ἑβραίοις· ὧδε Χριστοῦ τὸ σῶμα συνείχε τοὺς ἁγίους. Ἐκεῖ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν συνείπετο τῷ λαῷ· ὧδε βραχίων 147 Κυρίου συνεκράτει τοὺς πιστούς. Ἐκεῖ κυμβάλων ἦχος ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων· ὧδε φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ἐκεῖ στύλος πυρὸς φαίνων ἐν ταῖς χιλιάσιν· ὧδε σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ λάμπων ἐν τοῖς Μάρτυσιν. Ἐκεῖ Μωυσῆς καὶ Ἀαρὼν καὶ Μαριάμ ἠγεῖτο· ὧδε Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα Ἅγιον. Εἶδες πόσα θαύματα γέγονε κρείττονα τῆς Ἐρυθρᾶς ἐν τῇ λίμνῃ διὰ τῶν ἀθλοφόρων; Δόξα καὶ προσκύνησις καὶ μεγαλοπρέπεια τῷ αὐτοῦ στερωσάντι ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀγῶσι. Τότε πικρῶς ἔκλαυσεν ὁ παρὰ τὸν βούτομον καὶ πάπυρον καὶ κάλαμον κοιταζόμενος ὄφισ· τότε διεπρίετο τῇ καρδίᾳ μὴ δυνηθεὶς ἐλθεῖν καὶ ὑποκαῦσαι ἄρδην τὴν ἔνδοξον στρατείαν· τότε ἰλιγγίασε, τῇ ἥττη τρυχόμενος, ὁ κατὰ τῶν ἁγίων ταραξας τὰ πέρατα. Ὁ γὰρ τὸν Ἰορδάνην αἴρων ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ, ὑπὸ μιᾶς ῥανίδος τῆς Τριάδος ἐπνίγετο· ὁ συσκιαζόμενος κλώνεσι καὶ ῥοδάμοις, γυμνὸς καὶ ὀλέθριος [ῥακώδης] ὤχετο· ὁ σείων οὐρανὸν αὐτοῦ καθάπερ κυπάρισσον, ὡς στρουθίον 148 ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ. Κειμηλίου δοχεῖον ἦν ὁ κόλπος τῆς λίμνης, καὶ τὸν ἱερόσυλον οὐ συνεισεδέχετο. Ἐσύριζεν ὁ Δράκων τοῖς ἔμπροσθεν, ἐκφοβεῖν πειρώμενος, καὶ ἔπειτα ὑπτία ἀθρόως ἐφέρετο· ἐσύρετο τῷ στήθει καὶ τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἐπὶ τὸ εὐρίπιστον τῆς λίμνης οὐκ ἠγγίζεν. Ἴνα οὖν μὴ ταραξῆ ὁ Ἐχθρὸς τοὺς Μάρτυρας, Ἄγγελοι ἐφρούρουσαν τῆς λίμνης τὸ ἄπλωμα· ἔνθεν μὲν ὁ Γαβριήλ, ἀκακίθην ὁ Μιχαήλ, καὶ ἄνωθεν ὁ Χριστός, ὁ ἔφορος τῶν ὄλων, ὃς παραυτίκα ἐπ' αὐτοὺς ἔδειξε τοὺς στεφάνους, ἵνα τὸ ἐλλείπον πληρῶσιν τῶν ἀριθμῶν, ἵνα γε ὁ ἄξιος ἀντὶ τοῦ ἀναξίου κομίσηται ἀξίαν τῶν ἁγίων ἐν φωτί· ἵνα ἔλθῃ ὁ στέφανος τοῦ λιποτακτήσαντος ἐπάνω τῆς κορυφῆς τοῦ Χριστοῦ ποθήσαντος. Χρῆ δὲ καὶ τοῦτο εἰπεῖν· ὁ ὑπούλως κολληθεὶς τῷ χορῷ τῶν ἁγίων. Ὁ γὰρ δῆθεν μεθ' ἑαυτῶν, ἐξ αὐτῶν ἠλαύνετο, καὶ ὁ ἐλθὼν κατ' αὐτῶν, ἐγένετο· ὁ προσφυγὼν τῇ θέρμῃ, ἐψύγη τῇ ἀγάπῃ, καὶ ὁ τρέμων τῷ κρῦει, ἐπυρῶθη τῷ πόθῳ. Εὐκαιρον οὖν καὶ ὧδε εἰπεῖν, ὡ ἀγαπητοί, ὅτι Ἰούδας ἐξῆλθε, καὶ Μαθθίας 149 εἰσηλθεν· ὅτι Παῦλος ὁ ποτε θυμοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς ἐμπνέων καὶ ἀπειλῆς, ἐγένετο μαθητῆς· ὅτι ὁ ἐκδιώκων τοὺς κήρυκας τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς Χριστὸν Κύριον ἐκάλει ἐν τῇ λίμνῃ. Περιήστραψεν αὐτῷ φῶς ἐν μεσονυκτίῳ, καθάπερ τῷ Παύλῳ ἐν καιρῷ μεσημβρίας. Ἐκείνου τὰς λεπίδας ἐξῆρεν Ἀνανίας, καὶ τούτου τὴν κακίαν ὁ στρατὸς τῶν ἁγίων. Ἐκεῖνος ὡς διώκων ἐτρώθη καὶ ἰάθη, καὶ οὗτος ὡς ἀγρευὼν ἐλήφθη καὶ ἐσώθη, ὅπως ἂν ὁ θεῖος τῆς τετάρτης δεκάδος ἡ πλήρωσις γενήσεται <ἡ> ἀγία σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις. Ποίας λοιπὸν εἰκόνας παρεικάσαι ἰκανῶς πρὸς τὴν ἀνίκητον νίκην τῶν νικηφόρων; Ποίοις δὲ χαρακτήρσι παραβαλεῖν ἐπαρκῶς τῆς ἱστορίας ταύτης τὰ ἀνθομοιώματα; Εἶπω ὅτι πλείονα Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ὑπερεῖχε τὰ θαύματα ἐπὶ τῶν καλλινίκων. Ἐκεῖ μὲν τεσσαράκοντα χιλιάδες μαχητῶν ἐν Ἰεριχὼ τὴν πλάνην ἐξ Ἰσραὴλ ὤλεσαν· ἀλλ' ἐνθάδε ὁ ἀριθμὸς τῶν τεσσαράκοντα Μαρτύρων ἀπὸ τῆς ὑπ' οὐρανὸν τὰ γλυπτὰ ἐξήλειψε. Διέβησαν ἐκεῖνοι τὰ ἰορδάνεια ῥεῖθρα καὶ ἀπέκτειναν 150 τὸν Σηὼν καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ· ὑπεξήλθον καὶ οὗτοι τὰ λίμνια ὕδατα καὶ ἴσχυραν τὸν Σατανᾶν σὺν τοῖς ὑπουργοῖς αὐτοῦ. Ἐν πετρίναις

μαχαίραις περιέτεμε τότε Ἰησοῦς τοὺς Ἑβραίους ἀναπαύσας ἐν σκηναῖς, ἐν δὲ δωρεαῖς ἀγίαις περιέστειπε Χριστὸς τοὺς πιστοὺς ἀθλοφόρους ἀναρπάσας ἐν φωτὶ. Θαυμαστὴ ἢ κιβωτὸς ἔνδον τοῦ Ἰορδάνου, πλέον δὲ οἱ ἅγιοι ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων· τερπνὸς δὲ καὶ ὁ νόμος, ἢ ῥάβδος καὶ <αῖ> πλάκες, τερπνότερα τὰ ὅσα τῶν Μαρτύρων ἐν πᾶσι· τίμιον καὶ τὸ μάννα καὶ ἡ στάμνος ἢ χρυσῆ, πολλῶν δὲ πλείω τούτων τὸ αἷμα τῶν ἀγίων. Ὡς ἐκ τοῦ Ἰορδάνου τοὺς λίθους οἱ Λευῖται ἤραν, δεῖξαι τὸ θαῦμα γενεαῖς ἐρχομέναις, οὕτως εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ κεῖνται τὰ αὐτὰ πάθη τῶν γενναίων ἀθλητῶν. Οὕτω κατεκοσμήθη ἡ νέα Διαθήκη τοῖς τιμίσι αἵμασι τῶν θεολέκτων ἀνδρῶν· οὕτως ἢ Ἐκκλησία τοῖς ὅπλοις τοῦ Πνεύματος ἰδρύθη καὶ ὑψώθη ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοῦς· οὕτω τὰ γεννήματα τῶν μαρτυρικῶν μελῶν ἐξέθρεψε τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν, καὶ σῖτος ἐκλογῆς ἐγένοντο τῷ Θεῷ, σπαρέντες ὑπεράνω τοῦ πεδίου τῆς 151 λίμνης, ἅπαντα κατὰ λόγον τὰ δέοντα πρὸς βλάστησιν ὁσίως δεξάμενοι ἐν τοῖς σώμασιν αὐτῶν· τὸ πάγος καὶ τὸ κρύος καὶ τὸ ψῦχος καὶ τὸ ῥῖγος, ἔπειτα καὶ τὸ θάλλπος ἐκ τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, ἕως αὐτῶν ὁ στάχυς τῆς ψυχῆς ἔμεινεν ἐπὶ τὰ ὑπέρθυρα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ὡ βλαστοὶ ἐράσμιοι τῆς Παύλου ξυνωρίδος· πῶς τὴν πολυποίκιλον μυῖαν ἐτύφλωσαν! Ὡ καρποὶ ἀληθινοὶ τῆς Πέτρου γεωργίας· πῶς τὴν λυσσομανοῦσαν ἀκρίδα ἐφίμωσαν! Ὡ στέλεχοι ἅγιοι τῆς Χριστοῦ φυτουργίας· πῶς πάσας τὰς ἐφόδους τῆς φθορᾶς ἐνίκησαν! Διέδωκαν τὰς ῥίζας τῷ βάθει τῆς ἀγάπης, καὶ οὕτω τὸ βίαιον ἔθραυσαν τῶν ἀνέμων· ἔστησαν καὶ τοῦ ζήλου τοὺς ὀξεῖς ἄνθρακας, καὶ ἀνεσκολόπισαν τοῦ βρόχου τὰ στόματα· ἐνέκρυσαν τὸν κόκκον ταῖς θήκαις τοῦ Πνεύματος, καὶ ἔτρωσαν τὸν Ὅφιν τῆ ῥάβδῳ τῆ καλαμίνῃ· καὶ λοιπὸν πάντες ὁμοῦ σῶσι καὶ ἀμόλυντοι πρὸς τὴν τῶν δέκα μνῶν μετέστησαν ἀξίαν. Αὐτοί, τὸ ὑψίκομον κάλλος, ἀμητὸς οὐράνιος Θεῷ ἀννηχέθησαν. Ἐκ τῶν Εὐαγγελίων τῶν 152 λόγων ἀρδευθέντες, τὸν ἑκατοστιαῖον καρπὸν ἐξεβλάστησαν· διὸ καὶ τυραννικῶν θερισθέντες δρεπάνῳ δράγματα σωτηρίας τῆ γῆ ἀπετέθησαν, ταῖς ἀμάξαις ἐκεῖθεν ὡς σῖτος κομισθέντες ἐπὶ τὸν πλατύχωρον τῆς Ἐκκλησίας σηκόν, ὅπως ταῖς ψαλμωδίαις πιστῶς παινόμενοι, καθ' ἑκάστην δίδωσιν ἔλεον τοῖς αἰτοῦσι. Τίς τοίνυν εἶδε ποτὲ τοιαῦτα παράδοξα δράγματα στάζοντα αἵματα καὶ στέμματα; Τίς εἶδε βλαστήματα ἔχοντα δωρήματα, ἢ σώματα διδόντα ἀνθρώποις ἰάματα; Τίς δὲ καθιστόρησε λίνον ἐν ἀμητῷ, θερισθὲν καὶ ἀνδρυνθὲν ὑπὸ τῶν θερισάντων; Ἴνα γὰρ ἓνα ἐμπνέοντα ἴδωσιν οἱ τάλανες, οὐκ ἂν ἔλαβον αὐτὸν μετὰ τῶν ὁμοτίμων. Ἀλόγῳ φρονήματι τοίνυν ἐλεγχόμενοι τὸν ἓνα τοῦ ἀριθμοῦ κλέψαι ἠβουλήθησαν. Ἀλλ' ἢ τούτου γηπόνος μήτηρ ἐπ' ὤμων ἀραμένη, κομίσασα συνῆψε τοῖς δράγμασιν, ὅπως εἰς τὴν νοητὴν καταφθάσῃ ἄλωνα, καὶ εἰς τὴν θημωνίαν τῆς ὑψηλῆς κλήσεως, ὅπως ἐν τῷ λικμητῷ τοῦ νοεροῦ πνεύματος θάττον μεταριθμηθῆ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν· ὅπως εἰς γῆν συνιῖς τὸν υἱὸν τοῦ φωτὸς εἰσαχθῆ εἰς τὴν ζῶσαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ καὶ γένηται ἅγιος ἄρτος ἅμα τοῖς λοιποῖς εἰς τὴν ἀπαράλλακτον τῶν οὐρανῶν τράπεζαν. 153 Οὕτως ἐλογίζετο ἢ πιστὴ καὶ ὁσία, φέρουσα τὸν υἱὸν κατὰ τῆς λεωφόρου· οὕτως ὑπεστήριζε τὸν ἑαυτῆς αὐχένα καὶ ἠνιόχει αὐτὸν ἐπὶ τὰ βασίλεια· οὕτω πίστει ἔβλεπε συνηγμένον τὸν φόρτον, καίγε δεδιασμένον τὸν ἑαυτῆς υἱόν. Εἰ γὰρ κἀκεῖνοι, φησίν, οἱ δόλιοι ἐργάται εἶσάν μου τὸν καρπόν, καὶ οὐκ ἐπεσύναξαν, ἀλλ' ἐγὼ οὐ παρορῶ βλάστημα ἐμῶν ὠδίνων, ἀλλ' αὐτὸν καλαμῶμαι, καὶ προσφέρω τῷ Χριστῷ, ὅπως ἐν ἀφθαρσίᾳ ἀπολήψωμαι αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ὁ σταυρωθεὶς δι' αὐτόν. Οὐκ ἐκλύομαι οὐκοῦν οὕτως ἀχθοφοροῦσα, ἐπειδήπερ ἀπεῖπον τῆς θήλεως τὸν οἶκτον. Διερράγηντο ὄροι πάσης τῆς βαρύτητος, καὶ τὰ ὠροσκοπία τῆς γυναικωνίτιδος. Ἀνδρεία ἐγενόμην, καὶ σφριγῶσα ἔχομαι τῆς καλλίστης πορείας τοῦ ἐμοῦ ἀγαπητοῦ. Ἐννέα μῆνας αὐτὸν ἐβάστασα ἐν γαστρὶ, ἵνα κατελθὼν ἴδῃ τῆς ἠπείρου τὰ πλάτη· βαστάσω δὲ αὐτὸν πάλιν μικρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἵνα ἀνελθὼν ἴδῃ τῶν οὐρανῶν τὰ

κάλλη. Ἡμαγμένον ἐν μήτρᾳ περιέφερον αὐτόν, ἕως οὗ μετὰ πάντων ἀπέτεκον ἄνθρωπον· ἡμαγμένον δὲ πάλιν τίθημι ἐν τραχήλῳ, ἕως οὗ μετὰ ὄχλου χορεύσει τῶν Ἀγγέλων. Ἄπαξ αὐτόν ἐκ μήτρας προσήνεγκα τῷ κόσμῳ, καὶ ἦλθεν 154 ἔχων σῶμα θνητόν καὶ ἐπίκηρον· δεύτερον δὲ ἐπὶ ὤμων προσφέρω τῷ ὑψίστῳ καὶ ἀθανάτῳ. Λοιπὸν ἔχω αὐτόν ἐν πᾶσιν. Ἴδου γὰρ θαῦμα μέγα περιέχει μου τὸν νοῦν· οἷα ἐγὼ προορῶ τὸν ἐμὸν υἱόν· καὶ ἰδοὺ προτρέχει μοι, καὶ νεανιεύεται. Ὑπτίασται ἐν ἐμοὶ ὁ παῖς κατεαγμένος, καὶ ὄρθιος πρὸς αὐτόν ἴσταται τὸν οὐρανόν· τραύμασι καὶ μώλωψι περιεστιγμάτισται, καὶ στολὴν περὶ αὐτόν ὄρω ὑπερένδοξον· σιωπᾶ τῷ στόματι, καὶ ὑμνεῖ τῷ πνεύματι· πτερὰ ἔχει τὰς βάσεις, καὶ τοῦ ὕψους καθάπτεται. Φωνὴ αὐτόν προσκαλεῖ μετὰ τῶν ὁμοτίμων λέγουσα, ὅτι δεῦτε εἰσέλθετε εἰς τὸν παστὸν τοῦ φωτός. Διὸ δὴ ἐπὶ τούτων ἀπάντων χαρήσομαι, καὶ εἶπω πρὸς τὸν ἐμὸν υἱόν, ὅτι μακάριος εἶ, υἱὲ ἀγαπητέ, οἷαν ἄφνω ἀξίαν προσῆψας τῷ κάλλει σου· οἷαν κληρονομίαν εὔρεν ἡ νεότης σου, καὶ θεῖαν εὐωχίαν εὔρεν ἡ ζωὴ σου. Μακάριαί εἰσιν αἱ χεῖρές σου, υἱὲ ἀγαπητέ, ὅτι τὸν ἀόρατον ἐψηλάφησαν πλοῦτον. Μακάριοί σου εἰσὶν οἱ πόδες, παμφίλτατε, ὅτι ἀνεσπάσθησαν ἀπὸ πηλοῦ ἰλύος. Πόσα διενόηθην ἐν ἑαυτῇ λέγουσα· πόθεν προσκαλέσομαι γάμους τῷ υἱῷ μου; Ἐγὼ εἶμι τὸ πτωχόν, καὶ αὐτὸς τὸ ἄσημον. Πῶς οὖν τις προσδέξεται ἡμᾶς εἰς ἀγχιστεῖαν; Πῶς ζητήσω οὐσίαν, ἢ γένους ἐμφάνειαν προσεπικλινομένην τῇ ἡμῶν εὐτελείᾳ; 155 Ταῦτα ἐλογιζόμην, καὶ οὐκ ἤδιδεν ὅτιπερ ἀφράστως τῷ Δεσπότῃ συντεταγμένος ἦσθα· οὐκ ἤδιδεν ὅτι ἀνέβης τοῖς νοητοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ συνήφθης πνεύματι ταῖς ἄνω δυνάμεσιν· οὐκ ἔγνων ὅτι ἔσβεσας τοῦ σώματος τὰ πάθη, καὶ τὴν ἀσώματον ἐκτήσω ἀπάθειαν. Ὅθεν φαιδρὸν ἐπὶ σὲ τὸ ἐπὶ Ῥεβέκκας ἐγένετο μνήστρον, υἱὲ ἀγαπητέ. Δι' ἐκείνην Ἀβραὰμ τὸν οἰκέτην ἔπεμψε, καὶ διὰ σὲ ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ μονογενῆ· ἐκείνη ἐπὶ τῆς πηγῆς ὄρμαστρα ἐδέξατο, καὶ σὺ ἐπὶ τῆς λίμνης τὰ ἄχραντα στέμματα· ἐκείνη δι' ὕδατος ἐνώτια ἐφόρεσε, καὶ σὺ δὲ δι' αἵματος τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος. Οὐκ ἔπρεπε τῇ παιδί τότε ὁ καλλωπισμός, ὡς σοὶ διὰ Χριστὸν τὰ τραύματα σήμερον· οὐκ ἔστεψεν ὁ χρυσὸς τὴν νεάνίδα, ὅσον σε αἱ μάστιγες τούτου τοῦ μαρτυρίου· οὐχ ὑπήντησεν Ἰσαὰκ ταύτῃ εἰς τὸ πεδίον, ὡς σοὶ προὑπήντησεν ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός. Οὐκ εἰς γῆν Χαναanaίων ἔση σὺ κατοικῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν τῶν πρωτοτόκων· οὐ μόνον τὸν Ἀβραὰμ ὑπάγεις θεάσασθαι, ἀλλὰ γε καὶ τὸν Θεὸν τοῦ πατρός σου Ἀβραάμ. Οὐ συγγένειαν τοίνυν καὶ οἶκον ἐμίσησας, ἀλλὰ τὸν κόσμον ὅλον, ἵνα Χριστὸν κερδήσης. Αὐτὸς σοὶ τὰ προικῶα γράφει ἐν τοῖς οὐρανοῖς· αὐτὸς 156 καταφαιδρύνει τὴν σὴν νηπιότητα, καὶ ἐπὶ τῆς σῆς θήσει κορυφῆς στέφανον, καὶ προκαθεῖ λαμπρῶς εἰς τὴν αἴγλην τοῦ φωτός. Ἐγίνωσκες, υἱέ, ὅτι χρεῖαν ἐγὼ καὶ ἐσχάτην πενίαν ἀσπάζομαι ἔκπαλαι, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἔσπευσας καταφυγεῖν τῷ πατρὶ τῶν ὀρφανῶν καὶ κριτῇ τῶν χρηρῶν· διὰ τοῦτο τὴν ψυχὴν σου ἠρήσω παραδοῦναι ἀγνήν καὶ ἀμίαντον τῷ Κυρίῳ τῆς δόξης· διὰ τοῦτο ἑαυτὸν πιστὸν οἰκητήριον ὑπάγεις συστήσασθαι εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἐκπλήττομαι ἐπὶ σοὶ καὶ δοξάζω Κύριον· πῶς ἀθρόον τοσοῦτον ὕψος μετεπήδησας. Ἴδου εὔρες ἑαυτῷ πλοῦτον τὸν ἀμίαντον, ὃν σοὶ οἱ πατέρες σου οὐ προεθησαύρισαν· ἰδοὺ εὔρες ἀξίαν ἰσχυρὰν καὶ ἀρραγῆ, ἣν σοὶ ἐπίγειος βασιλεὺς οὐκ ἔδωκεν· ἰδοὺ εὔρες ἀδελφούς πάσης γνησιότητος, οὓς σοὶ ἡ πολύπτωχος μήτηρ οὐκ ἀπέτεκεν. Εἰς τερπνὴν συνοδείαν κατέταξας ἑαυτόν· μετὰ πιστῶν ὁδοιπόρων ὀδεύεις πρὸς τὸν Χριστόν. Καλὴν ἐντεῦθεν ἠγάπησας χορείαν· καλὴν καὶ ἐπίδοξον καὶ σφόδρα ἐπίσημον. Τούτοις προσκολλήθητι νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας· σὺν τούτοις καὶ στήθι ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός. Ἐπαναπαύου μικρὸν ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἵνα ἄρξης τῶν δέκα πόλεων ἐν οὐρανοῖς. Συμμιγείη τὸ αἷμά σου τοῖς τιμίοις αἵμασιν, ἵνα τὸ ὄνομά σου 157 ταγῇ ἐν βίβλῳ ζωῆς. Ὑπτιασθῆ ὁ τροχὸς ὑπὸ τοῦ λειψάνου σου, ἵνα ἴδῃς τοὺς τροχοὺς τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου. Ἐπανακλίθητι ἔτι μίαν ῥοπήν μετ' αὐτῶν, ἵνα φθάσης σὺν αὐτοῖς τὴν

οὐράνιον μονήν. Πορεύθητι μετ' αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰσθητόν, ἵνα ἐνδύσῃ σὺν αὐτοῖς τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν. Συνείσελθε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ χωνευτήριο, ἵνα ἐξέλθῃς σὺν αὐτοῖς χρυσὸς κεκαθαρμένος. Οἶδα τοίνυν ἐκ ποίας ζάλης ἐλυτρώθητε, καὶ πρὸς ποῖον λιμένα μέλλετε ὀρμίζεσθαι. Οἶδα ὅτι μέτοχοι γεγόνατε κλήσεως, καὶ πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα ὑπάγετε. Οἶδα ὅτι τὴν χώραν τρέχετε ἀπολαβεῖν, ἔνθα ἀπέδρα λύπη, ὀδύνη καὶ στεναγμός· ὅπου οὐκ ἔστι θλίψις, οὐδὲ φθορὰ σώματος· οὐ φθόνος ἀναλίσκων, οὐκ ἐχθρὸς ἐπίβουλος· ὅπου οὐκ ἔστι κακία, οὐ μὴν οὐδὲ σκοτία, ἀλλὰ φῶς ἀληθείας καὶ φέγγος εὐπρεπείας· ὅπου ἡ εὐταξία καὶ ἡ εὐεργεσία· ὅπου ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀφθαρσία. Διατί με μεθ' ὑμῶν οὐκ ἐτιμωρήσατο ὁ θεομάχος τύραννος; Διατί τὸν θάνατον τὸν μακάριον τοῦτον οὐκ ἀπέθανον, υἱέ, καὶ ἤμην μακαρία; Διατί δὲ εἰς ταύτην τὴν λαμπρὰν πανδαισίαν οὐ κατετάγην κἀγώ, καὶ ἔφθασα τὴν τρυφήν; Μὴ ἄρα ὅτι γυμνὴ ὑπάρχω, ἢ ἀμαρτωλός, ἢ ὅτι οἰκτρὰ εἶμι καὶ σφόδρα ἐλεινὴ; Ἄλλ' οὐχ ἔνε 158 κα τούτων οὐκ ἔρχομαι σὺν ὑμῖν, ὁ γὰρ καλέσας ὑμᾶς φιλόπτωχος ὑπάρχει· ἀλλ' ὅτι οὐ δέχεσθε πλεονασμὸν ἐν ὑμῖν. Γεγόνατε γὰρ Θεῷ μία τεσσαρακοστή, ὅτι ἀνεκλίθητε ἀνά δέκα καὶ δέκα ἐπὶ τὴν εὐωχίαν τὴν τῶν Εὐαγγελίων· ὅτι εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τετραμόρφων ζώων προσετάχθητε φέρειν τὸ θεοφόρον ἄρμα, καὶ λέγειν διαπαντὸς τὸ ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ τῆς δόξης Βασιλεύς. Ἐπεὶ οὖν τῶν τοιούτων ἠξιώθης, υἱέ, πρὸς τὸν σωτῆρα Χριστὸν πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτε λέγει πρὸς ὑμᾶς, δεῦτε κληρονομήσατε τὴν ἐμὴν βασιλείαν, ἣν ἠτοίμασα ὑμῖν. Μνήσθητί μου, υἱέ, σὺν τοῖς ὁμοτίμοις σου, καὶ αἴτησαί μοι μισθὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, ἵνα καθὼς ἔνευσαν τὰ χρῶτά σου ἐν ἐμοί, νεύσωσί μοι οὐρανόθεν οἱ τοῦ Χριστοῦ οἰκτιρμοί, καὶ καθὼς τὸ αἷμά σου ἔβαψέ μου τὰ ράκη, οὕτω με ἀρδεύσωσιν ἄνωθεν τὰ ἐλέη τοῦ Κυρίου. Καὶ ὡς ἦλθον μετὰ σοῦ τοῦτο τὸ ἐν μίλιον, οὕτω φθάσω μετὰ σοῦ τὰς μονὰς τῶν ἁγίων· ὅπως σὺν τούτοις κἀγὼ ἀνυμνήσω καὶ εἶπω, ὅτι οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅτιπερ ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν 159 τῆς δούλης αὐτοῦ καὶ ὕψωσε τὸ κέρασ πάντων τῶν δούλων αὐτοῦ· τοὺς ἐχθροὺς κατήσχυε καὶ τοὺς πτωχοὺς ἔσωσε· καὶ αὐτῷ πρέπει ἀεὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἴδου πόσην μυστικὴν ἔφρασε τραγωδίαν ἡ ἀρμόδιος αὕτη καὶ εὐλαλὸς χελιδὼν· ἴδου πῶς διέπλασε (τὸ ῥητόν) τοὺς σύριγγας τοῦ τηρῆσαι τὸ μέλι ἢ πάνσοφος μέλισσα· ἴδου πόσην πρόπολιν Γραφῶν ἠνθολόγησε, καὶ περιεκύκλωσε πάντοθεν τῷ μέλιτι. Διὰ τοῦτο οἱ σφήκες τῆς κακίας τῷ κέντρῳ οὐκ ἐκάκωσαν αὐτῆς τὸ γλυκὺ τῆς πίστεως, οὔτε πάλιν θήκην εὖρον ἀνακαλύψαι καὶ φαγεῖν τοῦ νοητοῦ μέλιτος καλλονήν. Διὰ τοῦτο ἡ μήτηρ, ὡς σοφὴ βασίλισσα, ἀναχθῆναι τὴν γονὴν πρὸς τὸν κλάδον τῆς ζωῆς, αὐτὴν τὴν κηρουργίαν σὺν τῇ μελιττουργίᾳ σῶαν διασώσασα, τὸν τε βοτὸν <διά> προσευχῶν ἐπισφραγισαμένη, ἀνόθευτον τοῖς ἄνω τὸ ἔργον ἀπέδειξεν, εἰς τὸ μυστικὸν δεῖπνον δῶρον ἀποστείλασα τὸ εὐφραῖνον Ἀγγέλου τῷ ἠδεὶ τῆς γεύσεως. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἀποδῶμεν τῇ καλλίστῃ γυναικί; Τί οὖν ἄρα πρὸς ταῦτα ἐροῦμεν, ἀγαπητοί; Ἡ γὰρ αὕτη εἰς Χριστὸν οὕτως ἐπεδειξάτο τὸν ζῆλον καὶ τὸν 160 πόθον καὶ τὴν ὑμνολογίαν, κἂν ὀλίγα ἐκ πολλῶν προσειπεῖν ἐγκώμια τῇ ἀνθρώπῳ τοῦ Θεοῦ. Ἐξ αὐτῶν γὰρ μάθωμεν τῶν ἀκριβῶς λεχθέντων, ὅτι πιστὴ ἦν αὕτη καὶ σφόδρα φιλόθεος· ὅτι ἄνω ἐφρόνει καὶ τῆς βασιλείας ἔβλεπε τὰ ταμιεῖα καὶ τῆς ἀφθαρσίας ἐκράτει τὰ βραβεῖα. Τῶν αἱμάτων τὰς πηγὰς καὶ τῶν σωμάτων τὰς πληγὰς πλοῦτον ἀμίαντον βεβαιουμένη, τὸν θάνατον τοῦ παιδὸς ἀθανασίαν ἔβλεπε τοῖς νοητοῖς ὀφθαλμοῖς προορῶσα· ἔλεγε γάρ, ὅτι νῦν μοι μᾶλλον ἀνέζησας, παμφίλτατε υἱέ· καὶ νῦν βελτίω ἰσχύω σε ἀναθρέψαι, ἢ ὅτε ἀπὸ γαστρὸς σῶόν σε ἀπέτεκον. Πῶς δύναται ταῦτα γενέσθαι, ὦ ὅσια καὶ πιστὴ καὶ μακαρία; Ὅρας τὸν ἐγκέφαλον κατεαχθέντα, ὄρας κόρας ὀφθαλμῶν ἀποπηδησάσας, ὄρας χεῖλη διχοτομούμενα, καὶ αὐτοὺς τοὺς σπινθῆρας τῶν λόγων ἀποσβεσθέντας, καὶ ἀπαξαπλῶς ὄλον τὸν πύργον τοῦ σώματος τῇ ὀλκῇ τῆς μᾶστιγος ἠκρωτηριασμένον,

καὶ λέγεις ὅτι νῦν μοι μᾶλλον ἀνέζησας, παμφίλτατε υἱέ; Ναί, φησί, καὶ εὖ μάλα δύναμαι καὶ ἰσχύω. Πῶς, καὶ ἐν τίνι, καὶ τίς ἡ ἰατρεία; Ἐγὼ λέγω πῶς, καὶ ἐν τίνι, καὶ ποία χάριτι. Φέρω τὸν Ἰεζεκιήλ καὶ εὐαγγελιεῖ αὐτῷ, ὅτι εἶπε Κύριος πρὸς σέ, ὡ νεα 161 νία, ἴδε ἐγὼ ἀποστέλλω πνεῦμα εἰς τὰ ὀστᾶ σου, καὶ στήσει ἐπὶ ποδῶν, καὶ ζήσει εἰς τοὺς αἰῶνας· εἶτα Παῦλον διαβεβαιούμενον καὶ λέγοντα, ὅτι κάγώ σοι λέγω ἐν τῷ λόγῳ Κυρίου, ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ ἀναστήσει σε εἰς ζωὴν αἰώνιον· εἶτα αὐτὸν τὸν Κύριον τῇ θείᾳ αὐτοῦ φωνῇ λέγοντα, ὅτι ὁ ἀπολῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν. Ἐν τούτοις τοῖς τρισὶ τεκμηρίοις παρέστηκέ μοι ὁ παμφίλτατός μου υἱός, καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ὀρώ αὐτὸν ὡς θανόντα, ἀλλ' ὡς ζῶντα καὶ ὄντα καὶ μένοντα εἰς τοὺς αἰῶνας· διὸ ἔδει κάμῃ ἐμφανισθῆναι τῷ τυράννῳ, ὅτιπερ μήτηρ αὐτοῦ τυγχάνω· ἐπιθυμία γὰρ ἐπεθύμησέ μου ἡ ψυχὴ ἰδεῖν αὐτὸν πίνοντα τοῦτο τὸ ποτήριον. Καὶ ἰδοὺ ἐξέπιεν αὐτὸ ἐν πολλῇ χρηστότητι, καὶ πεπόρευται ἐν δόξῃ ἔχων τὸν μισθὸν αὐτοῦ. ὦ γυναῖ, μεγάλη σου ἡ πίστις· ὡς ἀληθῶς μεγάλη καὶ ἐπίδοξος! Μεγάλα τὰ ἔναθλα τῆς ἀνδραγαθίας σου καὶ ἰσχυρὰ τὰ βραβεῖα τῆς θεοφιλίας σου. Ἁγία σου ἡ ρίζα, καὶ ἅγιός σου ὁ κλάδος, καὶ ἡ ἀγιωσύνη σου διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐλπες τοῖς ἀνθρώποις ὄνομα ἐράσμιον, καὶ εὗρες ἐν Ἀγγέλοις ἔπαινον αἰώνιον. Ὡς ὁσμὴ 162 ἀγροῦ ἔναντι τοῦ γηπόνου, οὕτως ἡ σὴ εὐωδία ἔναντι τῶν Ἀγγέλων· ὡς δένδρα τελεσφόρα ἐν εὐκλείᾳ ἀέρων, οὕτως ἡ σὴ εὐχὴ ἔναντι τοῦ Σωτῆρος. Ὡς Σάρρα εὐλογηθῆς, καὶ ὡς Λεῖα ἡγιασθῆς· ὡς Ῥεβέκκα καὶ Ῥαχὴλ ἐν κάλλει ἐδοξάσθης· ὡς Ῥοῦθ ἐπιστρέψασα πρὸς Κύριον κατηθύνθης· ὡς Μάρθα καὶ Μαρία τῷ Χριστῷ ἐφιλιώθης· ὡς Ἄννα καὶ Σαλώμη ἐν εὐχαΐς εἰσηκούσθης. Ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς ἡ προσηγορία σου, καὶ ἐν υἱοῖς φωτὸς ἡ μνήμη τοῦ ἔργου σου· ὡμοσε γὰρ Κύριος τῇ ἑαυτοῦ χρηστότητι· ἀνθ' οὗ τὸ ἔργον τοῦτο ἐποίησας δι' ἐμέ, εἰ μὴ σὺν τῇ χορείᾳ τῶν ἁγίων συγκαταριθμήσω σε εἰς τὴν κατάπαυσίν μου. Ὅθεν αἰτῶ παρὰ σοῦ, ὡ ὄσια καὶ πιστὴ καὶ μακαρία, πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῖς ἁγίοις λέγουσα, παρακαλέσατε δὴ, ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἐλαχίστου καὶ ἐλεεινοῦ Ἐφραΐμ, ὅπως εὕρω ἔλεος καὶ σωθῶ τῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ, ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα <καὶ> κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.